

Els experts insten a revisar la despesa social

◉ Els pensionistes atrauen més recursos pel seu pes electoral

AGUSTÍ SALA
BARCELONA

Les dones i els nens primer». Amb aquesta màxima que apiiquen els capitans en els naufragis i que es tradueix en la necessitat de prioritzar l'educació i la conciliació de la vida laboral i familiar va il·lustrar ahir el catedràtic d'Hisenda Pública de la Pompeu Fabra (UPF) i conseller del Banc d'Espanya, Guillem López Casasnovas, les noves necessitats de la política social. Ha coordinat un conjunt d'estudis sobre l'Estat de benestar integrats en dos volums de la revista de la Conselleria d'Economia i Finances.

«Hi ha una certa tendència a protegir uns col·lectius davant altres. En tot cas, no es qüestiona el volum dedicat a despesa social que, a Catalunya, per exemple, suposa el 54% del total, sinó com es reparteix. S'hauria de reequilibrar», va sentenciar l'expert en polítiques públiques. És, de fet, un dels aspectes que es recullen en l'estudi firmat per Gosta Esping-Andersen, professor danès de la Universitat Pompeu Fabra per a qui el debat sobre el futur Estat de benestar se centra «gairebé exclusivament en les pensions».

INVERSIÓ EN INFÀNCIA # En canvi, segons la seva opinió, «la prioritat principal ha de ser un augment de la inversió destinada a la infància». Un altre dels puntals d'aquesta política és la reconciliació entre la vida laboral i la maternitat. L'expert re-

corda que «el benestar de la gent gran del futur depèn de manera crucial de la qualitat de la seva infància i les vides professionals subsegüents». És per aquest motiu que defensa afrontar el repte de l'envelliment «començant pels més menuts i centrar-se especialment a minimitzar les desigualtats en les oportunitats».

López Casasnovas, en un dels estudis realitzats amb Ana Mosterin, destaca que «l'envelliment relatiu de

la població requereix una revisió d'alguns dels principis fonamentals de la política social perquè s'adeqüi a les noves circumstàncies».

El catedràtic constata que el votant mitjà envelleix cada vegada més. En aquest sentit, està previst que d'una mitjana de 44 anys el 1995 se situï en els 57 anys —a prop de l'edat de jubilació— el 2055. Això fa que les polítiques socials se centrin en col·lectius que «defensen els seus interessos» i que voten, com el

creixent col·lectiu de jubilats.

Per un altre costat, els joves, que cada vegada estan més ben formats i en què la societat ha invertit importants quantitats de recursos, «accedeixen amb dificultat al mercat laboral i les feines que troben els ofereixen pitjor estabilitat i una retribució molt volàtil».

De fet, en una de les anàlisis, el professor José García Montalvo adverteix dels riscos de marginació i exclusió que afecten tant els joves

com els immigrants, i alerta que Catalunya té més possibilitats de patir crisis socials com les que es van viure als suburbis de París que la resta d'Espanya.

En un altre dels estudis, Cristina Fernández, del Centre Sector Públic-Sector Privat del IESE, apunta els riscos que implica l'elevat volum de població immigrant dedicada a la construcció, en cas que aquest sector pateixi una crisi i l'expulsi a altres segments laborals. ■